

(ta pravá)

Manželství se uzavírají v nebi

Manželství se nedá naučit, je potřeba ho prožít

Proč se vlastně rozhodneme vstoupit do manželství? Žene nás pouze touha po rodině, po dětech, po pocitu jistoty nebo jen chceme být někým milovaní, přijatí a akceptovaní? Jaký je rozdíl mezi partnerstvím a manželstvím? Proč jsou manželství tak důležitá a co je jejich skrytým smyslem?

Málokdo ví, že kromě dne zamilovaných (14. 2.) v únoru slavíme ještě další významný den a to Světový den manželství – den oslavy manželské lásky, důvěry, úcty, respektu a věrnosti... Svatba a společné žití, ve kterém vládne hluboké porozumění až navěky, je touhou většiny z nás – v takto harmonickém vztahu, kde to skvěle ladí, se můžeme cítit šťastní a celiství. Rozhlédněme se však kolem sebe – kolik takových skvělých manželství ve skutečnosti známe?

Lidová moudrost praví, že „to pravé manželství se uzavírá v nebi“ – to znamená ani v kostele, ani na úřadě. Náboženské obřady staví na myšlence, že svatebním úkonem spojuje oba snoubence sám Bůh, ale pravdou je, že se svým morálním cítěním stojí před Bohem. Takováto manželství, která jsou ukotvena v pravé lásce, se však ve skutečnosti uzavírají jen velmi zřídka. Vstup do manželství bezpochyby patří mezi naše nejdůležitější životní rozhodnutí. Muž svou ženu požádá o ruku a žena se svobodně rozhodne, zda cítí, že to mají v sobě oba stejně a zda je jí tento muž hoden. Následně svým společným ANO se tyto dva lidé rozhodnou dávat si navzájem to nejvzácnější: sebe, svoji lásku a svůj čas. Dávají tím najevo, že s tímto partnerem chtějí společně ruku v ruce kráčet po své životní cestě, budovat zdravý a hodnotný vztah, vzájemně se podporovat, vychovávat děti, zušlechťovat své vnitřní dary a charakterové vlastnosti.

MANŽELSTVÍ NEBO PARTNERSTVÍ?

V dnešní době manželství ztrácí na atraktivnosti a lidé jsou na jeho uzavírání značně pohodlnější, opatrnější, svobodomyšlnější, lhostejnější..., pohledů může být několik. Někteří lidé se bojí dát tomu druhému svou

důvěru a uzavřít tak manželství se všemi zákonnými důsledky. Mnoho párů spolu pouze žije bez oddacího listu, protože oficiální manželství pro ně znamená jen jakýsi byrokratický akt. Určitě sami uznáte, že platí obě rčení – na jedné straně: „žádný papír nám lásku nezaručí“, a zrovna tak: „manželství bez lásky ani papír nezachrání“.

Více preferovaný je dnes free style bez papíru (oddacího listu). Do velké míry je to způsobeno i neustále se zvedajícím procentem rozvodovosti. Nelze se však na to dívat pouze negativně – ano, je to smutné, ale zároveň velmi pravdivé, tak proč prodlužovat něco, kde to i při té nejlepší snaze nemůže fungovat, protože ze vztahu se vytratil duševní soulad. Někdo se na to může dívat i tak, že ti dva nic nevydrží, že to vzdali příliš brzy, že utekli, že jim chybí zodpovědnost, ale vezme, že ať už byl důvod jakýkoliv, **pokud je pochybnost o vztahu třeba i jen na jedné straně, tak to může být vážným důvodem k rozchodu.** Raději ukončit vztah důstojně, než ho uměle prodlužovat. Čím déle to prodlužování trvá, tím jsou následky těžší, složitější a je to pak pro všechny čím dál tím víc komplikovanější. **Jako duchovní bytosti se neustále vyvíjíme a v průběhu partnerského života nás může rozdělit naše individuální rychlost a směr našeho vývoje. Mnozí z nás však mají problém přiznat svému partnerovi právo na jeho vlastní vývoj a za každou cenu se tomu brání.**

Smyslem manželství není trpět v neharmonickém svazku, který už dávno nikam nevede, ani přijít o své vlastní hodnoty. Hovoříme-li ovšem o svazku, kde na problémech oba partneři uzrávají a vyvíjejí se, kde mají možnost jeden před druhým projevít své dobré i špatné vlastnosti a možnost učit se vzájemné toleranci, pak žijí často daleko

svobodněji, než osamělí jedinci, kteří neustále hledají svůj ideální protějšek.

JE NĚJAKÝ ROZDÍL MEZI PARTNERSTVÍM A MANŽELSTVÍM?

Manželským svazkem se zcela mění kvalita energie ve vztahu. Spojení prsteny = společná cesta vývoje „ruka v ruce“. Objevuje se nový pocit „my dva – navždy spolu“. Svazek je uzavřen a má určitou formu – jeho symbolem je prsten, který od tohoto okamžiku spojuje jejich soukromí. Pouze jejich souznění určuje, zda bylo jejich manželství opravdu uzavřeno v nebi. V partnerství vládne více pocit nejistoty a osobně si myslím, že je mnohem těžší dlouhodobě setrvalovat v takovém vztahu. Ženy v takovém vztahu obvykle mají vnitřní nastavení ve smyslu: „nechci po životě víc a takto mi to stačí“, „nejsem pro sebe dost důležitá“ a nakonec přesvědčí samy sebe, že takto jim to vlastně vyhovuje a přesně takto je to pro ně lepší – v takovém vztahu pak jeden miluje mnohem víc, než ten druhý.

KDYŽ TO NECÍTÍ OBA NAJEDNOU

Znám vztahy, ve kterých spolu oba žijí mnoho let, někteří mají i společné děti a přesto k manželství nedochází. Důvody k tomu mohou být různé: možná ze začátku chtěl on, ale jí to přišlo ještě příliš brzo – cítila, že není důvod spěchat... Možná by teď chtěla ona, ale jemu se do toho úplně nechce. Nesešlo se to ve správnou chvíli a jejich duše podvědomě ví, proč to nevyšlo.

Pokud vztah není ukotven v lásce, zůstává jenom formální a prázdný. Může to být důvod, proč se mnoha lidem zdá soužití bez oddacího listu poctivější. Na druhou stranu: osobně pokládám za mnohem lepší, když

jsou dva nesezdáni, protože pokud to oba necítí najednou, tak v tom případě je i pro nebesa příznivější, když jsou pouze přátelé.

UMĚLÉ UDRŽOVÁNÍ MANŽELSTVÍ

Když si vnitřně pokládáme otázky typu: „Mám v tom manželství ještě zůstat?“, „Je to pro mě opravdu to pravé?“, „Jsem opravdu šťastná nebo jen spokojená?“. Ptám se už z pohledu deficitu – buď už se v tom vztahu necítím dobře, jsem unavená, obětuji se, dávám víc, než je zdravé a vzniká energetická nerovnováha. Když je vztah vyrovnaný, tak si tyto otázky nikdy nepoložíme – vůbec totiž nemají důvod nás napadat. Většinou je manželství nadále udržováno kvůli rodině, dětem, majetku, pocitu rodinného zázemí, finančním výhodám, falešnému pocitu jistoty, bezpečí nebo kvůli vnějšímu dojmu pro ostatní. Životním heslem je: „Vydřet za každou cenu!“ – napasovali jsme se tak do role oběti.

Minulé generace nás totiž naučily být lhostejní vůči svým přáním, potřebám i své vnitřní pravdě. Zůstáváme tak lhostejní k vlastním hodnotám. Vidím, kam mé klienty zavedla jejich životní i vztahová lhostejnost. Dovolíme, aby nám totálně zničila život, a promarníme tak svůj drahocenný čas. Raději budeme jedno fatální rozhodnutí litovat celý život, než bychom si přiznali, že už to stačilo a začali jsme to řešit. V takovém vztahu se nikdy nebudeme cítit šťastní a naplnění, ale pouze spokojení. Před vlastní duší nelze uniknout – neustále nás bude podvědomě žádat o nápravu této situace. Kolik energie budeme muset vynaložit, abychom v sobě tu touhu po změně potlačili? Uvědomme si, že úplně všichni si zasloužíme být šťastní, ale bohužel si myslíme, že toho nejsme hodni, nebo nám chybí víra, že pro nás určitě existuje někdo mnohem lepší.

KDYŽ SE Z NEBE STANE PEKLO

Není nad vlastní zkušenost a sama moc dobře vím, že člověk mnoho věcí nepochopí, dokud je sám neprožije. Už jsem si prošla manželstvím i rozvodem: „Vybral jsi mě a řekla jsem Ano. O mužích a o vztazích jsem tenkrát nevěděla skoro nic. Myslela jsem si, že to bude vztah, který potrvá do konce mého života – ani v nejhrošším snu by mě nenapadlo, že naše manželství skončí už tak brzo, hned druhý den po svatbě. Bylo to pro mě hodně hluboké procitnutí, zhroutil se mi celý svět a měla jsem v sobě mnoho otázek: koho jsem si to vlastně po dvoutleté známosti vzala? To nemůže být realita a můj život, to se mi snad musí jenom zdát? To je neuvěřitelné sci-fi... Dal mi na vybranou: buď budu poslouchat a všechno bude tak, jak řekne anebo mi udělá ze života peklo. Celkem solidní, pekelná nabídka, co

říkáte? A tak jsem si vybrala. Byla to intenzivní, výživná a horká zkouška peklem. Tak alespoň zlehka o začátku mého krátkého manželství, více už prozradím ve své druhé knize „Žena, která má duši“.

Postupně a docela brzy jsem naštěstí dozrála k odvážnému NE. Prozřela jsem, nebyl to ten pravý pro život, ale každopádně to byl ten pravý guru, ten nejlepší učitel pro tu danou chvíli, ten pravý pro teď! Někdy to hodně bolí, ale **manželství pro každého jednotlivce znamená zisk v osobním a duchovním vývoji**, obvykle se to přiznává až s větším časovým odstupem.

Poctivost člověka vůči sobě samému ho vede k vnitřnímu zkoumání. V konečném důsledku jsem si časem začala uvědomovat příčiny, které byly zřejmé už od prvopočátku: jak málo jsem v té době vnímala varovné signály, nerozuměla jsem životním znamením a taky tomu, že nejdůležitější ze všeho je první dojem. Zjistila jsem taky spoustu věcí o sobě: jak moc umím milovat, ale i jak moc se umím trápit. Pochopila jsem, jak moc jsem chtěla dávat, a nevidilo mi, že skoro nic nedostávám. Taky to, jak bezmezně dokážu druhému věřit, jak nízká je moje sebedůvěra a že vůbec nevím, co je to sebeláska. Nevěděla jsem, kdo jsem a proč jsem si musela přitáhnout zrovna takového partnera.

Touto vlastní zkušeností samozřejmě od manželství nikoho neodrazuji, ani sebe ne – právě naopak. Věřím v krásu manželství a určitě jsem větším zastáncem prožívání kvality manželství.

Nejdůležitějším předpokladem pro trvalé manželské štěstí je ochota aktivně pracovat na společném vztahu. Náš život je neustálým procesem zvědomování se – pokud se právě teď trápíte sami nad sebou, nad svým vztahem nebo nad svým partnerem, mohou vám být nápomocné moje individuální konzultace, webináře, semináře nebo nově otevřená škola osobního rozvoje (www.avasa.cz).

JAKÉ MANŽELSTVÍ JE UZAVŘENO V NEBI?

Manželství je hodnotný vztah, který je pro oba partnery vzájemně obohacující a naplňující. Oba bok po boku rozvíjejí svůj osobní potenciál a společně neznají nudu, tj. věří, že každý den může být jako ten úplně první. Jsou si vzájemně oporou i podporou – je to cituplné spoluzití, ve kterém oba opravdu zajímá, jak se ten druhý cítí. Je to spojení, ve kterém vládne energie souznění ve snaze o vzájemné pochopení. Oba mohou být sami sebou – vytvářejí si tím prostředí maximální důvěry a chovají se k sobě pravdivě. Jsou k sobě úplně otevření, nebojí se sdílet cokoli, protože vědí, že ten druhý se jim nevysměje, ale miluje je mimo jiné i právě proto, že dokážou být sami sebou. Nemají strach nesouhlasit, protože plně respektují

vnitřní pravdu toho druhého a zároveň na sebe nevyvíjejí nátlak, aby s ní museli souhlasit – nenutí toho druhého přijmout svůj názor za svou pravdu. S respektem obdivují sebelásku toho druhého, protože vědí, co to znamená, když člověk ve vztahu ztrácí sám sebe. Jeden druhému pomáhá zvládat své slabosti – nezneužívají toho pro svůj vlastní prospěch, ale pomohou je pojmenovat, protože partner to ocení a nebere to jako kritiku, ale jako cenný podnět k růstu. Zároveň vědí, že děti jsou vyživované láskou rodičů, tj. když je vztah harmonický, tak jsou klidné, vyrovnané, zdravé a nedožadují se pozornosti. V duchu zákona lásky, který ctí, dávají jeden druhému to, co vnímají, že mu prospěje a bude pro něj tím nejlepším při práci na sobě. Dávání vyvolává v každém touhu být pro toho druhého tím nejlepším, jakým jen dokáže být. Pokud budou pečovat o svůj vztah s touhou být tomu druhému vždy tím nejkrásnějším darem, pak může jejich vztah nabývat na síle a intenzitě – může zrát. Uvědomují si, že o vztah je nutné každý den pečovat. Oba jsou nezávislé osobnosti a ani jeden se neponižuje, neobětuje ani nesouhlasí kvůli výhodám toho druhého. Vědí, že v manželství neprijdou o osobní svobodu, protože je jim jasné, že když zklamou důvěru druhého, přijdou úplně o všechno. Muž stojí po boku ženy a ochraňuje ji. Žena uznává svého muže a vzhlíží k jeho vnitřní síle a citlivosti. Žena vytváří teplo domova a vzájemně pociťují teplo svých náručí. Mezi oběma vládne hodnoty vzájemné úcty, něhy, podpory, respektu i uznání. Všechny problémy, náladovost, stres, zvládají s jakousi lehkostí, protože se nechají vést láskou vzájemného spojení, která je pozvána nad všední běžných dnů. Nesody netrvají příliš dlouho, protože oba mají chuť dojít ke kompromisu a chtějí pochopit příčinu / kořen aktuálního problému. Jejich láska se zrcadlí v něžném pohledu, který nezmizí, i když se hádají, protože jejich duše to ani jinak neumí a jejich vnitřní blízkost jim to ani jinak nedovoluje. Setkání dvou duší v klidném hlubokém ztišení a radostné blízkosti, která přesahuje tělesný rozměr. Váží si vzájemného času, lásky a děkují tomuto požehnání shůry. Cítí, že k sobě patří, že pro sebe byli předurčení.

Je velkým darem poznat a zejména prožívat manželský vztah, který je uzavřen v nebi. Každému přeji manželství, ve kterém vládne teplá náruč plná darů lásky.

Mgr. Blanka Demčáková

Poradenská osobního růstu, životní koučink – konfliktní situace, deprese, psychosomatika; typologie osobnosti, přednášky a semináře, terapie těla, řešení problémů s vlasy, podpora zdraví přírodními esenciálními oleji. tel. 604 300 189, www.avasa.cz

